

XUÂN ĐÁO BÁCH HOA KHAI



*“Thân như điện ảnh hữu hoàn vô
“Vạn vật xuân vinh thu hựu khô
“Nhậm vận thịnh suy vô bố úy
“Thịnh suy như lộ thảo đầu phô”*

Trong mỗi chúng ta, không ai mà không nếm trải nỗi buồn vui, biến dịch thịnh suy đời thường. Mùa Xuân thì hoa lá xinh tươi khoe hương khoe sắc, hơn thua cuộc đời; để rồi mùa Thu lại đến, hoa lá tàn phai héo khô, sương chiều lạnh giá

Nhận thức được thực tại khổ đau

***“Trước mắt việc đời trôi chảy mãi,
trên đầu thì tóc đã phai pha”***

Nhìn lại, mái tóc đã điểm màu sương bạc, phía trước là nỗi hoang vắng ê chề, một mai trên đường về, ai là người tri kỷ trên hành trình còn lại. Hay chỉ có mỗi riêng ai đó, với đôi tay trần trụi, “Tài, sắc, danh, thực, thù” bỗng chốc hóa thành không, độc hành đi vào chốn vô định

***“Đừng bảo xuân tàn hoa rụng hết,
Đêm qua sân trước một cành mai”***

“Đêm qua sân trước một cành mai”, một cành mai vẫn hiện hữu sáng ngời tự tánh. Tự tánh được tỏa sáng, thì khổ não bỗng hóa không. “Tài, sắc, danh, thực, thù” vốn không thực có, thì còn than thở với ai trên gỏi mộng triền miên. Bởi mê mãi với hoa đốm giữa hư không, để rồi mệt mỏi đuổi hơi đuổi bắt cái bóng không tưởng giữa nắng Hè oi ả.

***“Chư pháp từng bản lai
Thường tự tịch diệt tướng
Xuân đáo bách hoa khai
Hoàng oanh đề liễu thượng”***

Đạo Phật là đạo như thật, khai vọng hiển chân, chỉ rõ tứ tướng vô thường, sinh diệt đến vô cùng.

Thức ngộ được chân đế, hành giả giác ngộ thực tại, vượt lên trên sóng

khổ, hướng đến vị tha, thì “Xuân đảo bách hoa khai”, uế độ hóa hiện thành Phật độ ./-



Phan Văn Huy Tâm